

РЕШЕНИЕ

№ 4728

гр. София, 05.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав, в
публично заседание на 20.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **11968** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба на К. С. М., ЕГН [ЕГН], действащ чрез адв. Л. Б., срещу Заповед № GRAM 1332094 от 22.11.2025г. за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл.171, т.2А, б. „а“ от ЗДвП, издадена от инспектор от РУ Б. към ОДМВР Б..
Заповедта се обжалва като незаконосъобразна на основание чл.146, т.3 и т.4 от АПК. Твърди се, че в заповедта неправилно е отразена фактическата обстановка и същата не отговаря на действителността. Излагат се доводи, че обжалваната ЗППАМ е незаконосъобразна в частта, в която административният орган не е конкретизирал за какъв точно срок прекратява регистрацията. Моли се съдът да отмени оспорената заповед. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. Депозирани са писмени бележки от адв. Б..
Ответникът – полицейски инспектор Л. В. от РУ Б. към ОДМВР Б. се явява по делото лично, оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена.
Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:
С процесната № GRAM 1332094 от 22.11.2024г. е наложена на К. С. М. принудителна административна мярка по чл. чл.171, т.2А, б. „а“ от ЗДвП - „прекратяване регистрацията на ППС“ за това, че е предоставил собствения си лек автомобил марка Сузуки, модел Б., с рег. [рег.номер на МПС] за управление на лице, което е неправомерно водач.
На жалбоподателя е бил съставен АУАН ГА № 893209 от 22.10.2025г. за нарушение на чл.102,ал.1,т.1 от ЗДвП – за това, че на 22.10.2025г., около 11:47 ч. в [населено място], по ул. Н. Г.

с посока на движение от ул. Ш. Е. към ул. П. като собственик на МПС е предоставил лек автомобил марка Сузуки, модел Б., с рег. [рег.номер на МПС] за управление на лице, което е неправоспособен водач, а именно Б. В. С..

На Б. В. С. е съставен АУАН ГА № 3422755 от 22.10.2025г. за нарушение на чл.150 ЗДвП – за това, че на 22.10.2025г. в [населено място] по ул. Н. Г. с посока на движение от ул. Ш. Е. към ул. П. е управлявал лек автомобил марка Сузуки, модел Б., с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на К. С. М., след като не притежава свидетелство за управление на МПС.

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от лице, което е адресат на оспорения акт и притежава личен и пряк правен интерес да иска отмяната му.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 2289/04.07.2024 г. на директора на ОДМВР - Б., издадена във връзка със Заповед № 81213-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, също приложена с административната преписка, съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като в него са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.

Съгласно чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ се прилага на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

В случая, не се оспорва от жалбоподателя, че на посочената дата и част притежаваното от него МПС е било управлявано от Б. В. С.. Доколкото не са налице твърдения, а и доказателства, че последният притежава свидетелство за управление на МПС, т.е. че не е неправоспособен водач, са изпълнени са предпоставките по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП за налагане на предвидената принудителна мярка.

Неоснователни са възраженията в жалбата, че административният акт е засегнат от съществено процесуално нарушение. Действително, има несъответствие при описанието на фактическата обстановка в заповедта – от една страна, посочено е, че заповедта се издава на К. С. М. за това, че „управлява процесния автомобил лек автомобил марка Сузуки, модел Б., с регистрационен [рег.номер на МПС] , собственост на К. С. М....“, но от друга страна, в разпоредителната част на заповедта като правно основание за налагане на принудителната административна мярка е посочен чл.171,т.2а, б. А от ЗДвП и текстово е описана следната хипотеза – прекратяване на регистрацията на ППС на собственик, чието МПС е управлявано от лице, което е неправоспособен водач, не притежава СУМПС или след като е лишено от това право по съдебен ред. Като се вземе предвид, че на К. М. е съставен АУАН за нарушение на чл.102,ал.1,т.1 от ЗДвП – за това, че като собственик на лек автомобил е предоставил същия на лице, което е неправоспособен водач, съдът приема, че макар фактическата обстановка да е противоречиво описана в заповедта, това не обуславя отмяната ѝ, тъй като жалбоподателят е присъствал на

проверката, ЗППАМ е издадена по същото време и във връзка със съставения му АУАН, следователно е бил напълно наясно с фактическите обстоятелства и основанията, при които е издаден административният акт.

Заповедта не е незаконосъобразна и в частта относно срока на мярката. Както правилно процесуалният представител на жалбоподателя е посочил, според чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП мярката се налага за срок от 6 месеца до една година. В случая административният орган е посочил срок „до 6 месеца“. С оглед на това, че 6 месеца е установения в закона минимален срок на мярката, следва да се приеме, че в такъв смисъл е и разпореждането на административния орган.

Наложенията принудителна административна мярка е в съответствие и с целта на закона – да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения.

С оглед на изложеното, процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка се явява законосъобразна и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски по делото не следва да бъде уважена.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. С. М. срещу Заповед № ГРАМ 1332094 от 22.11.2025г., издадена от инспектор от РУ Б. към ОДМВР Б..

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: